

Essy-li spěwał,
Přilnje džělat,
Strowja cze
Eswójbnj statoť,
A twój hujatof
Eradny je.

Sa staw spróznj
Napoř móznj
Lubořez ma;
Bóh pak hěwnj
Přes spať měrnj
Ezerstowěz da.

Nječ ty spěwałš,
Eswěrnje džělatš
Wšchědne dny;
Džeň pak hujatj,
Duschi datj,
Wotpocziť ty

S njebeš mana
Nječ czi thmana
Žiwnořez je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšchew cze!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu sobotu w Esmo'lerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam sa shtwórtlětnu přichedplatu 40 np. dostacž.

6. njedzela po huj. Trojizy.

Gal. 3, 26.

„Wy scze wschitzy Bože džěczi přes wěru w Chrystušu Jesušu.“

Scziń, Anježe, mje kaž džěczo smyšleneho,
Kiž Ty mje k džěcžu horje wsat byšam.

Ezim bóle rošhwětlisč, eziw wjazy šleho
We hwojej wutrobje ja wohladam.

Ja we mni tu myšl njenam'fam,
Kiž Twój duch, Wóteče, da a płodži džěcžatkam.

Philosofa i mjenom Schopenhauer něhdy w bjespokojnych myšlach hwojeje bjestrosčtneje filosofije přes ezmowe hašy khwatajo w ežěmnořczi, kiž běsche w nim a wokolo njeho, so i zušym mužom šrašy, i kotrymž so šetka. Tón šebi myšlo, so je šo to se šlej wolu štalo, Schopenhauera šapšchimny, šo prašchewo: ežłowjecz, šhto wy scze? Ach, filosofa rjeknje, hdy kyschcze mi to prajicž móhli, dha bych wam radny položju mojeho zylého šamoženja dacž chzyl.

Philosophija, mudrořez šwěta, nima žaneho špokojazeho wotmolwjenja na prašchenje: šhto je ežłowjek a šhto je ežłowjek. Ezi mjenja, so je jenož ežělo wot ežěla narodžene, a praja: ežłowjek je, šhtož jě, tamui šašo, so je jenož duscha a duch. Tuczi mjenja, so je šwobodny na šwěczi a so je wysche šwěta štajeny, drušy šašo, so je šwajšany na šwět a so je wot šwěta.

To pak njeje jenož prašchenje ša šwětnych mudrych a ša wučěnych ludži: šhto je ežłowjek? Tež my, hdyž widžimy a škyschimy, šhto ežłowjekojo ežinja a šhto šo

i nimi ežini, my, kotřiz wohladamy runje w našchim ežaku wulkorne škutki, kotrež ežłowški rošom wuwjedže, a wulke hlupořcze, kotrež tónšamny rošom přichipuschczi, kotřiz šhonimy, kajke wězy móže jene jenicžke ežłowške džěcžo wuškutkowacž ša lěštotetti, haj ša šame lěttawšny, a šašo, kaš jedny wokomil što a wjazy ežłowškich džěczi šaniczi — tež my bychmy rod wotmolwjenje měli na to prašchenje: šhto je, šhto je ežłowjek? i wotkel přichindže? k ežemu je na šwecze? hdyž pónidže?

Alle ežłowjekoje šo štanje, kaž mašemu džěcžu, kiž hwojeju šarschewu pyta. Džěcžo šarschewu njenamafa, hdyž šarschi džěcžo njenamafataj. Šenož Bóh Wótz, štworiczel wschitkich wězow, nam praji, šhto je ežłowjek, kiž je jeho štworjenje. Wot Boha, přes Boha a w Bošy — to je ežłowšeho žiwjenja špocžatk a kónz. D kajka hlubokořez teho bohastwa, woboje teje mudrořcze a wědomnořcze Božese! Šchesczijan je wuhudane hudancžko ežłowjestwa. Bóh luby Anješ jenož w hwojim hnadnym šlowje nam prawe wotmolwjenje dawa na prašchenje: šhto je ežłowjek? šhto je ežłowjek? Wy scze wschitzy Bože džěczi! Pohleječe, kajku lubořez je nam tón Wótz wopokasať, šo bychmy Bože džěczi mjenowani byli. Wón je naš šplodžil po hwojej woli přes šlowo wěrořcze, šo bychmy ezi přěšchi byli jeho štworjenjow. Š temu pak tež škuscha wot našchewy štrony, šo wěrimy do šesom Chrysta, šyna Božeho, kiž je šo ežłowjek šežiniť. Přchetož kotrychž tón duch Boži wodži, ezi šu Bože džěczi, a kaž wjele jeho horje wsachu, tym da wón móž, šo bychu Bože džěczi byli, kotřiz do jeho mjena wěra, kiž nješku i křwě

ani i wole teho czeła ani i wole jeneho muža, ale wot Boha su narodzeni.

Bože džeczi smy. Džeczi su slabe a i dobom mózne, wo niczo so nještara ju a su tola na najlepje šastarane, niczo nimaju a wšchaf wšchitko wobšedža, hdyž pěfne, pošlušchne džeczi wostanu. A wšchitzy cžlowjekojo su džeczi se wšchitkim, šchtož wjedža a šchtož samóža, to kóždy spósnaje, kiž ma wotewrjenej woczki. Žana móž ani žana mudrosč cžlowškich džeczi niczo njesamóže pschecziwo naturškim mozam, kotrež po Božej woli a po Božej pschikafni so hibaju pať spody semje psches semjerženje pať psches wichory a njewjedra wysche semje. Ale jako Bože džeczi psches wěru wšchitko samóžeja, pschetož našcha wěra je to dohycze, kotraž je šwět pschewinyła. Cžlowške džeczi niczo nimaju, a hdy bychu runje najbohatschi byli, khudži su a khudži wostanu, wšchitke jich kubla su jim jenož dowěrene a požčene sa njewěstny cžať tuteho semškeho žiwjenja; pschetož niczo na šwět pschinješli nješmy a je šjawne, so tež niczo i njeho wunješč njebudžemy. Ale Bože džeczi wšchitko maju w Khrystužu Jesužu psches šwojeho šwěrneho, lubosčiweho njebieškeho Wótza, kotryž tež šam šwojeho šyna njeje pschepušchčizil, ale je jeho sa naš wšchitkich podal, kaha by wón tež njedat i nim wšchitko nam hnadnje dacž? wšchitko, haj wšchitko; pschetož smy my džeczi, dha smy tež herbojo a to herbojo Boži a šobuherbojo Khrystužowi; nětk rěka:

psches hnadu dyrbišch šbóžnosč dostacž,
psches hnadu njebo twoje je!

Cžlowške džeczi so staraja a so próžuja, honja a běhaja sa sachodnymi wězami tuteje semje, woni cžinja šebi wjele prózy podarmo, woni šhromadžuja a njewjedža, šchto to dostanje. Ale Bože džeczi so wo niczo nještara ju, ale we wšchej nusy špominaju na to rjane šłowo: wšchitke wašche starosčje cžičuče na njeho, wón so sa waš stara, a to druhe: tón Knjes je blisko wšchitkim, kiž so k njemu wołaju, kiž so wopravdže k njemu wołaju. Pschetož woni nješmu wotročkowneho ducha dostali, so so šašo bojecž dyrbjeli, ale my smy džeczozeho ducha dostali, psches kotrehož wołamy: Abba, luby Wótče! Duž dha budž našcha prošwa:

Ty, Jesu, džeczó bě, kaž druhe džeczi,
S tym dasch mi móž, so móžu džeczó byč.
Ty wujedna mje hrěšnika na šwěczi;
Daj mi nětk, kaž Ty, wašchne džěcža měcž,
So khodžu, kaž so lubi Cži,
A ducha džeczatstwa šym wšchědnje pošnišchi.
Šamjeň.

Käda-Budyšti.

Tež hwědy k njebyu wodža.

Ma njebieškej módriny hwědy šhadžeju a šahadžeju po wěcžnych šakonjach, jim wot wšchedomózneho štworicžela poštajennyh. Šako bychu psches šwjajš najšwěrnisčjeje lubosčje je šobu štwaršchene byle, tam hwědna po njebyu cžahaju a šhladuja šměškotajo dele na naš sachodnych cžlowjekow. Wjeswólne šložuja wone woczki a wutrobu horje ke krajej mēra a su nam tak wodžerki k wěcžnej domowiny. Šlej, tam horka widžišch kóžy w pschekrašnjazym blyšchěžu, jako bychu cži prajicž chžyle, so tež ty něhdy pschekrašnjeny budžješch; tam blyšchěži so k róna — tež ty budžješch junu k rónu noščez, hdyž by šwěrnny byl hacž do šmjercze; knježna cži kiwa, so masch šebi njewinosč a cžistu wutrobu wobarnowacž jako najdróžschu pychu; tamle dopomnuje cže wa ha na prawdosč teho šameho, kotryž je tež sa tebe šwoje njebieša štworil. — D šhladuj k hwědžinje horje a špósnawaj w milionach blyšchěžatych cželešow wšchedomóž wěcžneho, kotrehož mózne wofo

nad nimi na tebe kēdžbuje. Šhladuj horje k milej hwědžinje, hdyž šylly roščywasch w nozy šwojeho horja, hdyž twoja dušcha bješ cžlowškeho a bójškeho troščta šrudnje wofoło bludži; hlej, hwědy so cži jako pošli mēra šjewja a budža twoju wutrobu i troščtapolnymi nadžijemi napjelnyowacž. Šohladuj k hwědžinje, kotraž so nad rowami twojich šemrjetych lubych wupšchěščera, hdyž se šyštněj šrudobu na nich špominasch — njewěsch, so su tam horfach wobhdlenja, kotrež je twój Šbóžnik pschihotowal? njewěsch, so cži, kofšiz tebi w tym Knjesu wumrjechu, i tamnych štronow na tebe dele pošladuja a cže žohnuja? Šladaj, kať tam cžehnjeja, wobraš wěcžneje lubosčje! i kajej njepščiwoščju šłónzo wobkružeja, wot njeho šwětlinu dostawaja, so bychu nam cžěmnu nōž roščwětlale! Wjedž! kať masch tež ty njepšchěštajnje po Božich pucžach khodžicž, sa šwojim wuščwjećženjom honicž a, wobdaty i jašnosčju bójškeje mudrosčje, druhich šobu roščwětleč. — Šlej, kaťle móža tež hwědy k njebyu wodžicž!

Šo němštim K. A. Fiedler.

Bedženje po wěcžnej domišnje.

Ach, wutrobnje šej žadam
Byč w wěcžnej domišnje,
Ša sa tej horzo hladam,
A nje dušcha cžehnje mje.

Drje i bohatej je krašu
Tu jemja wodžeta,
A tola w tutym cžahu,
Šchtož pytam, nještadža.

Te rōž, kiž ja šmaju,
Šow w šwěcže njeroštu,
Te kčěja w rješchim kraju
Nad hwědnej módrinu.

Tam, hdžez mój Wótčez mily
Ma šwoju domišnu,
Tam chžu byč wěcžnje živy,
Šwój štatok wušwol!

K. A. Fiedler.

Pucžowanje po Božim pišmje

abo

kaťe myšle nadeněžech, Bože šłowo cžitajo.

Šodawa šwěrnny cžitac „Šomhaj Šob-a“.

I. knihi Móššajowe, 38. staw.

(Šofracžowanje.)

II. 12—26. Šhamar špóšnawichi, so jeje pschichodny nan je šamyšlom ji šwojeho ščezeho šyna, kotrehož mēješche prawa šebi sa mandželskeho žadacž, šapowjedži, kať sa Šudu šamym a wě i leščju šwjecž, so je wona wot njeho šamodruha a ma so, hdyž počnje šuate byč, jako mandželštwolamačka palicž. Wona pať poščele Šudže tamne šti šarutowanja, kotrež je šebi žadala; wón špóšnawšchi šwój hrěch ju wuwiniuje.

12. Šdyž pať so wjele dnjom, něhđe lěto abo tež dwě, běšche minyło a Šela nětko kať šary běšche, jako jeho bratraj, jako běšchtaj so woženiloj, wumrje Šuahowa džowla, Šudowa žona. A Šuda wotžarowawšchi džěšche do Šhimnata, so by šwoje wozzy ššihal a so by tamny šwjedžen wuhotowal, kotryž so šwjecžesche, hdyž wozzy ššihasche, se šwojim paštyjom Širom i Odolle.

Šo je Šudowa žona wumrjela, so teho dla našpomni, dokelž mēješche nětko pschišlušchnosč, so i Šhamaru woženicž, njechascheli ju šwojemu šynej dacž. Šo by tule pschišlušchnosč dokonjal, k temu nusowasche jeho Šhamar i leščju.

13. Šo bě Šhamarje powjedženc: Šlej, twój pschichodny nan dže horje do Šhimnatha, šwoje wozzy ššihacž.

14. Šehdom wona wotpołoža šwoju jednoru a njepšchnu wudowinu draštu, kotruž noschěšche, a pschemeni ju i pschneš draštu a wodže so i kwicžom abo se šchlewjerjom, na kwicž podobnym, a šawali šebi i nim mješwocze, so ju njebychu šesnali a šyny so won psched Šmajniške wrota na pucž do Šimnatha, so dyrbjesche Šuda dužy domoj pschi nje nimo hicž. Pschetož wona widžesche,

jo bē Sela wotrostk, a so wona jemu njebē ja mandželiku data, kaž bēšche so ji tola lubilo, a na druhého nješmēdžiče so wudacž.

Tak chzylche so wona Sudy žameho džeržecž, so by doštala žymjo i jeho žwōjby.

So byšchtej žymjo doštaloj, stej so Lotowej džowzy i žwojemu nanej mēloj; so by doštala žymjo i wušwoleneho naroda, je so Ruth po radže žwojeje pschichodneje maczerje i Woškej mēla. Mascha powjeczž stej žrjedža mjes wobemaj: Thamar a Ruth matej požadanje, so byšchtej bylej nježželomnje šjednoczenej i ludom Božim; Lotowymaj džowkomaj pak je Thamar podobna, dokelž je so tak daloko sabludžila, so so wulkeho hrēcha njeje bojala, so by žwōj pschedmjet dozpila. Tu njebē wotpohladane na to, so by so čželne požadanje jenož khētš spokojuilo, kaž so to ja našch čžak čžasto stawa; nē, wona požada, so by podjala, pak so by so tak hańbje smynyla, so nima žane džecž, pak tež so by wēšty narod pomhala sathowacž.

15. Žako ju pak Suda wuhlada, mēnjesech wōn, so je wona nječžebna žōnška; pschetož wašchnje a mēsto, hdžezž bē so wona žymyla, bēšchtej žyle na to wotmējrenej, so mōžachu ju ja to mēczž; ale žwoje woblicžo bēšche pschikryla, so nježželosech žwoju pschichodnu džowku, dokelž bēšche hižo psched wjecžorom, sesnacž.

Nječžebnych žōnškich bē mjes Kananejskimi wjele, wožebje tajkich, kotrež dachu so ja čžecž pschibohowki Astarte šjawnje wonječžecžicž a kotrež dostate myto pschibohowzy ja wopor pschijekžechu. Rosol bēšche mjes drugej swērinu Astartež požwecženy, jeho najradšeho woprowachu.

16. A džesche i nej i pucža a džesche: Luba, njech so i tebi požynu. Pschetož wōn njejedžiče, so bēšche wona jeho pschichodna džowka. Wona wotmolwi: Šchto dha chzesch mi dacž.

17. Wōn džesche: Chzu či kōšla wot stadla pōžlacž. Wona wotmolwi: Dha daj mi sastawf, doniž mi jeho nježželosech.

18. Wōn džesche: Šajki sastawf chzesch mēczž, so bych tebi dač. Wona wotmolwi: Twōj pjeršchžerž je šyglom a twōju šchnōru, na kotrež jōn na wutrobne nošych, a twōj rjenje wurēšany kij, kotryž našch w žwojej ruzy.

To bēchu wišo tajke šawdawki, kotrež mējachu so po mōžnosčzi bōrny wumēnicž, dokelž so žadny wožebnišchi čžlowjek rady bjes nich šjawnje njepokasa.

A wōn ji to da, a wona, kaž bē to rad chzyla, wot njeho podja.

19. A wona stany i mēsta pschi pucžu a wotendže do naneheho doma, a wotpoloži kwicž se schlewjerjom, a woblecže so šašo wudowinu draštu.

20. Suda pak domoj pschichedschi pōžla na drugi džerž kōšla psches žwojeho Ddollamskeho pastyrja, kotryž wo podawku wjedžesech, so by sastawf šašo pschijekžel wot tamneje žōnškeje; a wōn ju nješamaka.

21. Duž prajšesech so Enamškich ludži a džesche: Hdže je ta žōnška, kiž wczera wonka pschi pucžu žedžesech? Woni wotmolwichu: Tu njeje žana žōnška byla, pschetož Thamar bē pschekuschi čžak pschi pucžu žedžala, so by ju nēchtōn mohf wohladacž.

22. A wōn pschiūdže šašo i Judej a džesche; Ša ju nješym namakal; i temu praja ludžo w mēseže, so tam žana žōnška njeje byla; šchto by potajkim chzyl čžinicž?

23. Suda džesche: Njech to ja žwoje ma; bychmy-li pak so dale ja nej naprašowali, bychu naš ludžo wušmēchowali. Wona tola nježže žaneje haniby ja nami rēczecž, so njebychmy chzyli ji wotrēczane myto dacž, pschetož ja žym kōšla pōžlacž, a ty ju nješym namakal.

24. Po tjoch mēžazach pak bu Judej powjedžene: Twōja pschichodna džowka Thamar je wot nječžebneho žiwjenja čžezka, chzešchli ty to bjes khostanja pschepuschecžicž? Suda, hłowa w žwōjby, bēšche i dobom žudnik ja wišchēch žwōjbnych. Duž wjekny: Pschijewjedžče ju žem, so by byla špalena.

Po Mōjšašowym šakonju žu mandželstwolamariki a žlubjene, kotrež žlubjenemu žwēru nješym sathowale, šamjenjowali; bē čžlowjek čželny wobkhad mēl i maczerju a džowku nadobo, abo bēchu mēšch-niske džowki nječžebne, žu šamjenjowane čžela hišchēže palili. Šda so pak, so žu ja čžakny štarnych wōtzow i palenjōm khostali, a to tak, so žu ludži žiwych palili, jich do přēdka nješamjenjowawšchi. Tuto žurowe, wulzy bološne khostanje je hagle Mōjšašowym šakon wotštronil.

Tak žudžiwšchi dopomni naš fruty Suda na Davita, namrēlža i jeho šplaha; khētš a i rošhorjēnym čžuczōm žudži wōn, nje-dohladašchi so šam žebje, jako so Davit šam žudžesech wotmolwily Nathanej.

Šak šnadnje wušteji so wišchēdny čžlowjek na wērnū prawdoščž! Pschecžimo druhim je fruty a žurowy, žebi šamemu pak mišy. Wutroba šama ma so pschetworicž. hewaf nježželosech se žwojimi šlutfami prawdoščž čžinicž.

25. A hdžž bē wona wumjedžena i wōtzneho doma, so bychu ju na šchēžepowzy dowjedli, pōžla wona i žwojemu pschichodnemu nanej a pōžlacžy jemu i pōžlami troji sastawf da jemu prajicž: Wot teho muža žym ja čžezka, wot kotrehož tole je. A džesche dale, prajšene pschistajizy: Šnajesech tež, čžej je tōn pjeršchžerž a ta šchnōra a tōnle kij?

26. Suda špōšna hnydom a džesche: Wona je prawišcha, dyžli žym ja; jeje wina je mješšcha, dyžli moja; pschetož ja ju nješym, kaž by so ja mnje žluschalo, mojemu žynej Seli dač, a tak žym ju šam šawjedl, so je šhrēšchila. Wōn pak da ji, dokelž bē nētko po wišchēm pravu i jeho mandželikej, do žwojeho doma pschicž. Dha wišchal wōn ju wjazy nježpōšna, so njeby i krawneje hanibu, kotraž bē i tajkim wobkhadom štowaršchena, dale wjazy pokračowal.

Šda so, so je so i tym Sudojwe žiwjenje žyle pschemēnilo. Bōrny po tym šetkam žy i nim we wōtznyh domje; hdžezž jeho žłowo wožebje wjele placži, a šetkawšchi so i Šosefom w Ešyptowškej je wōn wožebje šrēczniwy. Čžasto so stawa, so tajzy, kotriž maja dobry šaložk psches pobožne wotčžehjenje i wōtzneho doma we wutrobje, so psches čžezke šabludžena, žu-li so jich dohladali, frucže a na pschēzo wotwobrocža wot hrēšchnych šchēžekow.

III. 27—30. Thamar porodži po dokonjanym čžakny dwōj-nikow, a to pod wobštejenjem, kotrež žu špodžiwne, po našhonjenjach pak tež mōžne, so so džecžo, wo kotrymž so wopřēdka šdasech, jako přenje nješarodži, ale druge.

27. A hdžž ičžecž mēžazow po tym bē jeje hodžina dōšchla, so mējesech porodžicž, bēšchtej dwē džesčzi w jeje žiwocže.

To bēšche widžōmne wužudjenje Wože, kotrež mējesech Thamaru wucžicžicž wot Sudojweho i pschiwērkow wulhadžazecho podhlada a Sudu dopomnicž na prawdžitu pschicžinu, čžeho dla štaj jeho žymaj tak khētš ja žobu wumrjecž dyrbjalaj. Nješhladažy na jeje šhrēšchene je ji Bōh hišchēže pošdžišcho žymjo dač ja wobēju mužom.

28. A hdžž nētk porodžesech, pschiūdže jena ruka won; wot džecžca, kotrež so najpřēdy na porod nastaji, pokaja so mēsto hłowy rucžka. Šaba pak špōšnawšchi, so džecžo wopaf leži, a so ma je teho dla wobrocžicž, wobwajsa rucžku čžerwjenu nicž, so by tak džecžo wojnamjenilo, kotrež je so najpřēdy na porod hoto-walo, a džesche: tōn přeni won pschiūdže.

Dokelž mējesech přeninarodženy wulke prawa, dha bē wulzy wažne, so mōžesech pošdžišcho prawje wobžwēdcžicž, kotry i wobēju je přeni narodženy.

29. Žako pak tōn šložiwšchi so po babinyh napravach žwoju ruku šašo nuts čžehnišche, pschiūdže jeho i tym wužwobodženy bratr won; a wona pschijekžewšchi jeho džesche: Čžeho dla žy twōje dla tajke pschetorhjenje rostorhnyl? Šchto žebi i mozu pucž wu-prōšdnish? Ša nješym wina, so nježostanje tamōn, ale ty přeni narod. A mjenowasech jeho Perez, rostorharja abo roššamarja.

30. Šotom pschiūdže jeho bratr won, kotryž mējesech tu čžer-wjenu nicž wokoło žwojeje rucžki; a wona mjenowasech jeho Šerah, iškadjenje, šchtož so wožebje wo šłōncžku praji, so by jeho wo-šnamjenila ja teho, kotryž je so přeni pokasač, bēšche-li so tež dyrbjal psches žwojeho bratra wotkōčžicž dacž.

Wot Perezu wulhadža i přenja Maheson, tamōn šnamjenity wjerch a i šraelški wjednik psches puščinu, dale tež Davit a ššōncž-nje tež našch ižōžnik Šejuš Šhryštuš šamōn. Čžeho dla, tak prajšamy so ššōncžiwšchi našch štam i Lutherom, je Bōh a žwiyaty Duch tute wobidne a nješuprajōmne wēžy dač pišacž a šathowacž, so mōže so w žyrkwi pschipowjedacž a w domach čžitacž?

Wotmolwienie: So njeby ničto žwojeje prawdošče a mudrošče dla byl hordy a naduty, a so njeby ničto žwojich hrēchow dla šadwēlowal. Š druga pak tež teho dla, so by so nam roššajšnilo, so je so Šhryštuš narodžil i tajkeho čžela, kotrež je bylo psche wišchu mēru hrēšchne, womajane a wonješchwarnjene. Ššwiyaty Duch je jeho chzyl do hrēcha ponuricž tak žłuboko, kaž bē jenož mōžno. Š šecža mamy tež to wopomnicž, so je Bōh Abrahāwowe žymjo pschijal a wušwolil, so pak njeje chzyl wobohich pōhanow po čžele šastorežicž, a so žu po wišchēdnyh pravu tež pōhanjo našcheho Šujesowe maczerje, bratšja, wōtzōjo, čžety a kotry.

To šame placži wo Mahabje a wo Moabškej Ruth, kotrež stej tež ižōžnikowej přjedownizy.

(Potracžowanje.)

Wschelake f bliska a f daloka.

— Schtwórtk méjeische so hlowna konferenza lužičkich duchownych w Budyschinje pod wodzenjom knjesa wyichscheho zyrkwinsteho radžicžela Meiera. S Draždžan běšče jako jastupjeť konfistorstwa knjes wyichschi konsistorialny radžicžel Klauß pschijel. Knjes wofrješny hejtman je Schlieben počesčzi šhromadžišnu se swojej pschitomnosčzu. Knjes wyichschi zyrkwinski radžicžel wotewri šhromadžišnu f nutrnej modlitwu a wuloži w swojej jašnej a ducha-polnej narěči 1. próstwu. Knjes wyichschi konsistorialny radžicžel Klauß postrowi šhromadžišnu w mjenje krajneho konsistorstwa. Sajinawy pschednoscht dzeržesche knjes duchowny Heber, fe kotremuž so žitwa rosmolwa pschisamku. S wuspěwanjom shtucžki šherlušcha so šhromadžišna wokoło 2 stónczi.

— Sendželski kral Eduard je do frónowansteho šhwjedzenja czežko šhoril, tak so je so frónowansti šhwjedzeň wotštorčicž dyrbjal. Šlošny běchu šlyšecž, so drje so w tym Boža šudžaza ruka pokasuje ja to njeprawo, kotrež je so Buram činilo.

Štyskanje po domje.

Šteju na horach,
Mi štysčesče so tam,
A domu tam hladam,
Kať daloko mam.

Šhodžu po dole,
Mi štysčesče so tam,
Šudam tu štronu,
Šdže statok šwój mam.

W holi a w haju,
Kať rjenje tam je,
Domoj šhtom kóždu
Mi pokasuje.

Mježe mje tolo,
M nježe mje czołm,
Mlyšlu šej dužny,
Šdy wrócžam so dom?

Dróhať šym wschědmu,
Dom trojčtat mi je,
Wola tež f hwešdam
Dom pošledni mje?

H. Zejleť.

Budž spokojny.

Šusto so stawa, mój šhesčizijano, so šwoje šnadnišče šenške šbože f wjetšchim tak někotreho šwojich šobucžlowjekow pschirunujesč. Ty špóšnawasč, woni wobšedža wjele pjenjes a kublow, a twój je lědy niski domečť abo ty wobydlišč jeno malu štwicžku, ja kotruž masč šummu pjenjes šaplacžicž, kiž chze halle f wulkej próžu warbowana byč.

Ty widžišč, kať jim wschitko f šlužbje šteji, kať móža kóžde požadanje dozpicž a šebi žaneje potreby šapowjedžicž njetrebadža; a hdyž tež ty jeno male žadanja na žiwjenje štajesč, tvoje potrebnosče f najponižnišchim šlusčejju, dha je tola tvoja wutroba husto pošna czišchczaznych štarosčzow. Šhlěba dyrbišč měčž, so by móhl šebje a šwojich našyčicž; drašty so tež šminyčž njemóžesč, so by šwoju nahotu wodžel a so psched šymu a mjeršnjenjom wobarnowal; a tola pschilhadžejju cžazny, hdyž tež tvoja najšwěrnijšcha pilnosč a tvoja najšwědomnišcha šlutniwosč lědy došahatej, tebje f najnušnišchim šastaracž.

Ty widžišč, kať wyšoko woni w nahladže šteja, kať je wschitko hotowe jim šlužicž, a kať je f jich štrony jeno šiwjenjej trjeba, tyšazy rukow do škutka štajicž, jich wolu dopjelnjecž. Na tebje ničto njetedžbuje; hdyž tamni knježeržny rošafuju, masč ty ponijne prošnyčž a dyrbišč šebi někotrežkuliz njedostojne šahadjenje fe šobu lubicž dacž, so by jeno hněw někaťšeho wyichscheho wot šebje wotwobrocžil.

Pschi tajkim pschirunowanju so cžasto w tvojej wutrobje njespokojnosč hiba. Ty počžinasč škoržicž, wobhladujesč so jako wopusčzeny a šakomženy a wschě tvoje wobštejnosče njechadža cze tež w najmjeršchim wjazny špokojecž.

Tola ty so molišč, cžinišč njeprawje, dawasč so tu a tam wot šwonkowneho šlyšecža šlepicež a pschewažujesč na šdacze šbožownosč tamnych, kať tež šwoje šamšne, jeno namyšlene njesbože.

Šastup jeno, je-li czi móžno, do pašazow; njespokojnosče hlób tam husto cžim wotrišči wotšnyť dawa, cžim wjetšče šu rumy.

Šedžbu na wyšokich a bohatych; tu a tam šaššuschujesč f jich wutrobna, fe šhtom a se židu pschifryteho, šdychowanja so žórlicž, kotrež cžim bolostnišcho šlineči, cžim pschynišče šu šwonkowne wobštejenja.

Šichetož tež tu šu blašnosče, hóršotnje šajomne. Tež tu šu šhorowate, njeporadžene a psches šmjercž šhubjene džeczi.

Abó nješny hšchče wopomnil, kať so f cžlowjekowymi požadanjami po prawym ma? Cžim mjenje so wonc dopjelnuja abo dopjelnjecž móža, cžim mjenje so hibaja; ale cžim bólc pschibjeraza je jich licžba a cžim bólc cžwilowaze jich žadanje, cžim lóžo a rucžišcho jich dozpicže šlěduje.

Šlawucž so teho dla, niž na šdajomne šbože šedžbowacž, ale na brachi a njedokojnosče, kiž tež jemu pschwišuju. Šotom budžesč špokojnišči se šwojimi šamšnymi niskimi wobštejnosčemi a hšchče na došč w tych šamnych namafacž, ja cžož šmeje tvoja dušcha Boža šhwalicž.

K. A. Fiedleť.

Tón Knjes je prawy we wschitkich šwojich pucžach.

Šedny bohatty šlótnik f Šollandšteje pucžowasche ras a méješče drohe kamjenje a škote rjecžasy a wjele pjenjes pschi šebi. Šeho pschewodžesche jedny šlužobnik, na kotrehož šwěrnosč a šwědomliwosč so špusčesče. Ale tón šlužobnik da so šawjesč wot šlyšecža šlěbora a škote. Kať Šewa w paradisu na šafasany šhtom hladašče, so je wot njeho derje jěsč, tak hladašče tutón šlužobnik na pjenjesy a pjeršchzenje a da so wot jich šlyšecža šawjesč. „Mě-li pjenjesy“, myšlesche šebi wón, „kať šbožowny móhl potom byč!“ „Bóšcht pak porodži hřeč“, praji japoschtol Šakub. Tak bě tež pola tuteho šlužobnika; wón šebi přjódt wša, šwojeho knjesa škónzowacž. Šako bě ras f nim šam, šarasy jeho a cžišny jeho, hdyž bě jemu wschitko wšal, do bližšeho pschěrowa. Ničtón njeběšče tutón njeskutk widžal, hacž tón wschewodžomny, wschudžomny Bóh. Nětko pucžowasche wón se šwojim rubještwom do Šendželskeje a šašnyli so w jenym malym městacžku tuteho wulkeho kraja. Tudy šapocža wón male pschekupštwu, pokasa so pilny a tajesche pak cžlowjekow, kotřiž měnjachu, jeho pschezo pschiběraze bohatštwu ma šaložki w jeho dželawosčzi. Šemu so tež radži, na tuto wáčnyje pola ludži cžesč nadobycž. Wschudžom so wo nim a wo jeho bohatštwje rěčesče, a hdyž wón po někotrym cžazny wo džowku jeneje bohateje šwójny prošesche, ju jemu njesapowjedžachu. Tutón muž wjedžesche dale žyle pěkne žiwjenje, tak so měšchzenjo tuteho městacžka jeho najpřjóžny ja radneho knjesa wušwolichu a škónčnyje f měšchczanosče pošběhnychu. Tež w tutym šastojništwje wjedžesche šebi wón wschitkich počesčzowanje nadobycž. Ras šedžesche wón na šudnym stole, so by jeneho šlužobnika šudžil, kotryž bě šwojeho knjesa škónzowal. Šižo bě „winowaty“ wuprajene, mordať přjódt wjedženy, jenož „haj“ wyichscheho šudnika pobrachowasche, na kotrež wschitzy wotčzatowachu. Wón dolho mjelčesche, na jene dobo pscheměni so jeho napohlad, wón ššepotasche.

Šóždy wěresche, so je wot šhorosče nadpadnjeny. Wón škoczi, cžwilowany wot šwědomnja se šwojeho šudla, štupi so pošny mordaťej a šawola: „Bóh je prawy šudnik! Tu štaji wón wam jeneho wjetšeho pschěstupnika hacž tuteho přjódt, hacž runje bě ššizyči lět jeho njeskutk potajny wostal! Ša šam šym mojeho lubeho knjesa, kiž je mi wjele dobreho cžinil, na žalobne wáčnyje škónzowal! Šwoja hodžina je pschilšča. Wotšbudžesče mje f šmjerczi!“

— Šojosč nadšany žylu šhromadžišnu. Wón bu do jastwa wotwjedženy a ta wěž pschepytana a bu teho dla do teho města pošane, a jako tam wschitke jeho wušnacze a wobštorčenje wobšwědcžichu, bu wón f šmjerczi wotšbudženy a jemu hlowa wotčzata.

Tón Knjes je prawy we wschitkich šwojich pucžach! Šdže dyrbju hieč psched twójim duchom a hdyž dyrbju ja cžeknyčž psched twójim woblicžom? Byč ja špil do njebja, hlej, dha šy ty tam, poščelju ja šebi do hele, hlej, dha šy ty tež tam; wosmu-li ja šebi ššidla raššich šerjow a byč bydlil pschi najdalšchim morju, dha by wšchaf mje tvoja ruka tam wjedla a tvoja prawiza tam džeržala.

„Šombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschewawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacž. Na šchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžišla so ša 4 np. pschewawaju.